

POEMS
BY
BILLY COLLINS
IN
DANISH

Introduction to Poetry

I ask them to take a poem
and hold it up to the light
like a color slide

or press an ear against its hive.

I say drop a mouse into a poem
and watch him probe his way out,

or walk inside the poem's room
and feel the walls for a light switch.

I want them to water-ski
across the surface of a poem
waving at the author's name on the shore.

But all they want to do
is tie the poem to a chair with rope
and torture a confession out of it.

They begin beating it with a hose
to find out what it really means.

Introduktion til poesien

Jeg beder dem om at tage et digt
og holde det op mod lyset
som et diasbillede

eller presse et øre mod dets bikube.

Jeg siger: lad en mus falde ned i et digt
og se hvordan den snuser sig vej ud,

eller gå ind i et digts værelse
og føl langs væggene efter en lyskontakt.

Jeg vil at de skal stå på vandski
tværs over overfladen af et digt
og vinke mod forfatterens navn på bredden.

Men alt hvad de har lyst til at gøre
er at surre digtet fast til en stol
og pine en tilståelse ud af det.

De begynder at tæve løs på det med en vandslange
for at finde ud af hvad det virkelig betyder.

The Lesson

In the morning when I found History
snoring heavily on the couch,
I took down his overcoat from the rack
and placed its weight over my shoulder blades.

It would protect me on the cold walk
into the village for milk and the paper
and I figured he would not mind,
not after our long conversation the night before.

How unexpected his blustering anger
when I returned covered with icicles,
the way he rummaged through the huge pockets
making sure no major battle or English queen
had fallen out and become lost in the deep snow.

Lektionen

Om morgenen da jeg fandt Historie
storsnorkende på divanen,
tog jeg hans frakke ned fra knagerækken
og draperede dens vægt over mine skulderblade.

Den ville beskytte mig under den kolde gåtur
ind til landsbyen efter mælk og avisen
og jeg regnede med at han ikke ville tage sig af det,
ikke efter vores lange samtale fra natten før.

Hvor uventet hans buldrende vrede
da jeg kom tilbage, dækket af istapper,
den måde han gennemrodede dens kæmpelommer
for at sikre sig om at ingen storslag eller engelsk dronning
var faldet ud og gået tabt i den dybe sne.

Another Reason Why I Don't Keep A Gun In The House

The neighbours' dog will not stop barking.
He is barking the same high, rhythmic bark
that he barks every time they leave the house.
They must switch him on on their way out.

The neighbours' dog will not stop barking.
I close all the windows in the house
and put on a Beethoven symphony full blast
but I can still hear him muffled under the music,
barking, barking, barking,

and now I can see him sitting in the orchestra,
his head raised confidently as if Beethoven
had included a part for barking dog.

When the record finally ends he is still barking,
sitting there in the oboe section barking,
his eyes fixed on the conductor who is
entreating him with his baton

while the other musicians listen in respectful
silence to the famous barking dog solo,
that endless coda that first established
Beethoven as an innovative genius.

En anden grund til at jeg ikke har et gevær i huset

Naboernes hund vil ikke holde op med at gø.
Den gøer med densamme høje, rytmiske gøen
den bruger hver gang de forlader huset.
De må tænde for den hver gang de går ud.

Naboernes hund vil ikke holde op med at gø.
Jeg lukker samtlige vinduer i huset
og sætter en Beethovensymfoni på for fuld udblæsning
men, dæmpet under musikken, kan jeg stadig høre den
gø, gø, gø.

og nu ser jeg den sidde i orkestret,
scenevant, med hævet hovedet, som om Beethoven
havde inkluderet en stemme for gøende hund.

Da pladen til slut er forbi gøer den endnu,
sidder dér i obogruppen og gøer,
stirrer stift på dirigenten, som
opmuntrer den med taktstokken

imens de andre musikere lytter i ærbødig
tavshed til den berømte solo for gøende hund,
denne endeløse coda der for første gang etablerede
Beethoven som nyskabende geni.

Constellations

Yes, that's Orion over there,
the three studs of the belt
clearly lined up just off the horizon.

And if you turn around you can see
Gemini, very sensible tonight,
the twins looking off into space as usual.

That cluster a little higher in the sky
is Cassiopeia sitting in her astral chair
if I'm not mistaken.

And directly overhead,
isn't that Virginia Woolf
slipping along the river Ouse

in her inflatable canoe?
See the wide-brimmed hat and there,
the outline of the paddle, raised and dripping stars?

Stjernebilleder

Ja, derover har du Orion,
bæltets tre søm
i en tydelig linie lige over horisonten.

Og hvis du vender dig om kan du se
Gemini, meget synlig i nat,
tvillingerne der kigger ud i rummet som sædvanlig.

Denne klynge lidt højere på himlen
er Cassiopeia der sidder i sin stjernestol
hvis jeg ikke tager fejl.

Og direkte ovenover,
er det ikke Virginia Woolf
der glider ned ad Ouse-åen

i sin oppustelige kano?
Se den bredskyggede hat og dér,
omridset af pagajen – løftet og med dryppende stjerner?

The Iron Bridge

I am standing on a disused iron bridge
that was erected in 1902,
according to the iron plaque bolted into a beam,
the year my mother turned one.
Imagine--a mother in her infancy,
and she was a Canadian infant at that,
one of the great infants of the province of Ontario.

But here I am leaning on the rusted railing
looking at the water below,
which is flat and reflective this morning,
sky-blue and streaked with high clouds,
and the more I look at the water,
which is like a talking picture,
the more I think of 1902
when workmen in shirts and caps
riveted this iron bridge together
across a thin channel joining two lakes
where wildflowers blow along the shore now
and pairs of swans float in the leafy coves.

1902--my mother was so tiny
she could have fit into one of those oval
baskets for holding apples,
which her mother could have lined with a soft cloth
and placed on the kitchen table
so she could keep an eye on infant Katherine
while she scrubbed potatoes or shelled a bag of peas,

Jernbroen

Jeg står på en jernbro som ikke længere er i brug
og som blev bygget 1902,
ifølge jernplatten boltet fast til en bjælke,
det år min mor blev ét år gammel.
Forestil dig – en mor i sin spæde barndom,
og hun var endog et kanadisk spædbarn,
et af Ontario provinsens stolte børn.

Men her er jeg altså –lænende over det rustne rækværk
og kiggende på vandet dernede,
plant og reflekterende denne morgen,
himmelblåt og stribet med høje skyer,
og jo mere jeg kigger på vandet,
som ligner et talende billede,
des mere tænker jeg på 1902
da arbejdere i skjorter og huer
nittede denne jernbro sammen
tværs over en smal rende der forbinder to søer
hvor vilde blomster nu vifter langs stranden
og svanepar driver i de løvrige vige.

1902 – min mor var så lillebitte
hun ville have passet ind i en af disse ovale
kurve til at have æbler i,
som hendes mor kunne have foret med en blød klud
og stillet på køkkenbordet
så hun kunne holde øje med barnet Katherine
imens hun skrubbete kartofler eller bælgede en pose ærter,

the way I am keeping an eye on that cormorant
who just broke the glassy surface
and is moving away from me and the iron bridge,
swiveling his curious head,
slipping out to where the sun rakes the water
and filters through the trees that crowd the shore.

And now he dives,
disappears below the surface,
and while I wait for him to pop up,
I picture him flying underwater with his strange wings,

as I picture you, my tiny mother,
who disappeared last year,
flying somewhere with your strange wings,
your wide eyes, and your heavy wet dress,
kicking deeper down into a lake
with no end or name, some boundless province of water.

på samme måde som jeg holder øje med denne skarv
der lige har brudt den spejlblanke overflade
og bevæger sig væk fra mig og jernbroen,
drejende sit nysgerrige hoved,
glidende ud til hvor solen river vandet
og siver gennem træerne der tæt kanter stranden.

Og nu dykker den,
forsvinder under overfladen,
og imens jeg venter på at den skal dukke op igen,
forestiller jeg mig den flyvende under vandet med sine mærkelige vinger,

ligesom jeg forestiller mig dig, bitte mor,
som forsvandt i fjor,
flyvende et eller andet sted med dine mærkelige vinger,
dine vidt åbne øjne, og din tunge våde kjole,
sparkende dig dybere ned i en sø
uden ende eller navn, en eller anden grænseløs provins af vand.

Tomes

There is a section in my library for death
and another for Irish history,
a few shelves for the poetry of China and Japan,
and in the center a row of imperturbable reference books,
the ones you can turn to anytime,
when the night is going wrong
or when the day is full of empty promise.

I have nothing against
the thin monograph, the odd query,
a note on the identity of Chekhov's dentist,
but what I prefer on days like these
is to get up from the couch,
pull down The History of the World,
and hold in my hands a book
containing nearly everything
and weighing no more than a sack of potatoes,
eleven pounds, I discovered one day when I placed it
on the black, iron scale
my mother used to keep in her kitchen,
the device on which she would place
a certain amount of flour,
a certain amount of fish.

Open flat on my lap
under a halo of lamplight,
a book like this always has a way
of soothing the nerves,
quieting the riotous surf of information
that foams around my waist

Tykke bind

I mit bibliotek er der et afsnit med bøger om døden
og et andet om irsk historie,
nogle hyller til poesi fra kina og japan,
og i midten en række urokkelige opslagsbøger,
dem som man kan henvende sig til når som helst,
når natten går i fisk
eller når dagen er fuld af tomme løfter.

Jeg har ikke noget imod
den tynde monografi, et spørgsmål i ny og næ,
en note vedrørende identiteten af Chekovs tandlæge,
men hvad jeg foretrækker på sådanne dage er
at rejse mig fra sofaen,
hive Verdens Historien ned,
og holde en bog i mine hænder
som indeholder stort set alt
og som ikke vejer mere end en sæk kartofler,
fem kilo, opdagede jeg en skønne dag da jeg lagde den
på den sorte jernvægt
som min mor plejede at have stående i køkkenet,
på hvis indretning hun ville placere
en vis mængde mel
en vis mængde fisk.

Slået op på mit skød
under lampelysets stråleglans
har en sådan bog det med
at berolige mine nerver,
dæmpende den vilde brænding af information
som skummer rundtom min talje

even though it never mentions
the silent labors of the poor,
the daydreams of grocers and tailors,
or the faces of men and women alone in single rooms-

even though it never mentions my mother,
now that I think of her again,
who only last year rolled off the edge of the earth
in her electric bed,
in her smooth pink nightgown
the bones of her fingers interlocked,
her sunken eyes staring upward
beyond all knowledge,
beyond the tiny figures of history,
some in uniform, some not,
marching onto the pages of this incredibly heavy book.

selv om den aldrig nævner
de fattiges tavse anstrengelser,
købmændenes og skræddernes dagdrømme,
eller ansigterne på mænd og kvinder alene i enkeltværelser –

selv om den aldrig nævner min mor,
nu hvor jeg tænker på hende igen,
som så sent som i fjor rullede over jordens rand
i sin elektriske seng,
i sin glatte lyserøde natkjole,
med tæt sammenflættede fingerknogler,
de indsunkne øjne stirrende opad
hensides al viden,
hensides historiens små skikkelser,
nogle i uniform, andre ikke,
der marcherer ud på arkene af denne utrolig tunge bog.

Forgetfulness

The name of the author is the first to go
followed obediently by the title, the plot,
the heartbreaking conclusion, the entire novel
which suddenly becomes one you have never read,
never even heard of,

as if, one by one, the memories you used to harbor
decided to retire to the southern hemisphere of the brain,
to a little fishing village where there are no phones.

Long ago you kissed the names of the nine Muses goodbye
and watched the quadratic equation pack its bag,
and even now as you memorize the order of the planets,

something else is slipping away, a state flower perhaps,
the address of an uncle, the capital of Paraguay.

Whatever it is you are struggling to remember,
it is not poised on the tip of your tongue,
not even lurking in some obscure corner of your spleen.

It has floated away down a dark mythological river
whose name begins with an L as far as you can recall,
well on your own way to oblivion where you will join those
who have even forgotten how to swim and how to ride a bicycle.

No wonder you rise in the middle of the night
to look up the date of a famous battle in a book on war.
No wonder the moon in the window seems to have drifted
out of a love poem that you used to know by heart.

Glemsomhed

Forfatterens navn er det første der forsvinder
lydigt efterfulgt af titlen, handlingen,
den hjerteskræende afslutning, hele romanen,
som pludselig bliver til en du aldrig har læst,
end ikke har hørt om,

som om minderne du plejede at rumme, én efter én,
bestemte sig for at trække sig tilbage til hjernens sydlige halvkugle,
til et lille fiskeleje hvor telefoner ikke findes.

For længe siden kyssede du de ni musers navne farvel
og så andengradsligningen pakke sin taske,
og selv nu imens du indprenter dig planeternes rækkefølge

smutter noget andet for dig, en delstatsblomst måske,
en onkels adresse, Paraguays hovedstad.

Hvad det end er du kæmper for at mindes
så er det ikke lige på tungen – det gemmer sig ikke engang
i en eller anden dunkel afkrog af milten.

Det er drevet bort ned ad en mørk mytologisk flod
hvis navn begynder på L, såvidt du kan huske,
godt på vej mod glemsel, hvor du vil slutte dig til dem
der tilmed har glemt hvordan man svømmer og cykler.

Ikke så underligt at du står op midt om natten
for at slå datoen på et berømt slag op i en bog om krig.
Ikke så underligt at månen i vinduet synes at være drevet
ud af et kærlighedsdigt som du engang kunne udenad.